

[Statsministeren]

har vi spillet ud med den hidtil mest omfattende arbejdsmarkedsreform. Det er alt sammen sket inden for mindre end de første 100 dage i en regering. Jeg ved godt, at skuffelse er svær at komme over, men jeg er nødt til at sige, at det faktisk er det mest intense arbejde, der mig bekendt er lavet af nogen dansk regering inden for de seneste 10 år. Det skal der måske heller ikke så meget til.

Men jeg vil godt lægge til i forlængelse af mit svar på spørgsmålet om at vente: Når regeringen er nødt til at vente til efter den 18. maj, skyldes det hverken, at regeringen vil tage nogen som gidsler, eller at regeringen har for lidt fart på, som jeg allerede har nævnt det. Det skyldes, at et nej den 18. maj vil have stærkt, stærkt negative konsekvenser for dansk økonomi. Det betyder, at renten ikke kan komme ned. Det vil betyde, at risikoen for et nyt spekulationspres på den danske krone vil ligge lige om hjørnet. Og det vil betyde, at regeringen nødvendigvis må føre en forsigtigere kurs i den økonomiske politik i den situation.

Derfor har jeg sagt: Vi må vide, hvor vi er. Og jeg er ikke et sekund i tvivl om, at regeringen kan gøre langt, langt mere i sin nationale økonomisk-politiske strategi, så vi kan lægge den frem efter den 18. maj, hvis det bliver et ja, end hvis det bliver et nej.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg er ikke i stand til at sige, om det vil gå så slemt, som statsministeren siger. Jeg tror bestemt, det bliver meget svært; det er jeg sådan set enig i.

Men mener statsministeren så ikke, at der er så meget desto større grund til at gøre noget i forhold til arbejdsløsheden? Er det ikke sådan, at arbejdsløsheden er så stort et problem nu, at ligegyldigt om det bliver et ja eller nej, ligegyldigt om vi får nogle vanskeligere forhold udefra, er der så meget desto mere grund til at gøre noget for beskæftigelsen?

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Hr. Holger K. Nielsen peger på et dilemma, som jeg synes bliver meget godt belyst gennem spørgsmålet. Vort dilemma er, at hvis det bliver et nej den 18. maj, vil der være endnu større behov for at gøre noget for beskæftigelsen, fordi vi løber ind i en usikkerhedsperiode i forhold til de andre lande, fordi presset på dansk

økonomi bliver massivt, og fordi vore begrænsninger er snævrere i tilfælde af et nej end i tilfælde af et ja. Hvis man som jeg har stået bare én aften og mærket spekulationspresset på den danske krone og de kræfter, vi var oppe imod, ved man, hvad et nyt spekulationspres indebærer, også for Danmarks økonomiske politik.

Og derfor er vores dilemma, at et nej helt klart vil indebære, at beskæftigelsen får det sværere, og at det bliver vanskeligere at gøre de ting, der er nødvendige, fordi usikkerheden bliver massiv og ikke bliver fulgt pengepolitisk op af det europæiske og danske rentefald, som vi har så hårdt brug for, samtidig med at vi spiller ud i vores beskæftigelsesfremmende politik. Det er vores dilemma, hr. Holger K. Nielsen, og det understreger jo dobbelt, hvor vigtigt det er, at vi får det ja hjem den 18. maj.

Holger K. Nielsen (SF):

Jamen jeg forstår godt, at der er et dilemma, hr. statsminister. Det er jeg helt med på.

Men hvilke af de forslag, som blev nævnt for af statsministeren, vil i givet fald ikke kunne blive til noget? Eller sagt på en anden måde: Ville det ikke være så meget desto mere relevant at gennemføre alle de tiltag, som statsministeren gjorde rede for før, hvis det bliver et nej?

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Dilemmaet består i, at en ekspansiv økonomisk politik efter et nej den 18. maj for det første vil udløse stor usikkerhed om den danske økonomipolitiske stabilitet; for det andet vil det udskyde tidspunktet for et efterfølgende rentefald til en fjern fremtid, og for det tredje vil vi derfor ikke få den aktivitet i gang, der kan sikre, at statsunderskuddet bliver nedbragt, så vi på længere sigt kan fastholde den dobbelte strategi: at få overskud på betalingsbalancen over for udlandet og få en markant stigning i beskæftigelsen.

Vi driver stabilitetselementet i den økonomiske politik væk, hvis det bliver et nej, og det må enhver regering nødvendigvis tage hensyn til. Derfor er det, vi arbejder så hårdt for et ja den 18. maj, for det giver os det stærkeste grundlag for efterfølgende at kunne styrke den økonomiske indsats for beskæftigelsen.